

[Stein.]

blot bære sig, vilde det være en nærliggende Udvej at regulere Priserne paa de pligtige Bekendtgørelser, men et saadant Spørgsmaal ligger slet ikke for, idet Statstidende allerede i den nuværende Skikkelse giver Overskud. I 1934—35 var dette Overskud 121 000 Kr., og i det sidste Finansaar, 1935—36, var det 114 000 Kr. Man kan altsaa ikke skyde sig ind under finansielle eller fiskale Grunde som Paaskud for Nødvendigheden eller Ønskeligheden af en Lov som den her foreslaaede. Hidtil har man i Statstidende kun offentliggjort saadanne Bekendtgørelser, hvortil der knyttede sig særlige Retsvirkninger, og her har man i Virkeligheden den naturlige og logiske Afgrænsning for, hvad der bør gaa ind i Statstidende. Ved det foreliggende Lovforslag vil man imidlertid under de pligtige Bekendtgørelser inddrage bl. a. en hel Del Bekendtgørelser, som vedrører det private Erhvervsliv, og som hidtil paa fuldt tilfredsstillende Maade er blevet publiceret gennem den almindelige Dagspresse. Ganske vist har man efterhaanden under Lovforslagets Gang gennem Tingene begrænset dets Rækkevidde noget, men dette tilslører ikke den Kendsgerning, at man her principielt bryder med de Linier, der hidtil har været bestemmende for, hvad der skulde bekendtgøres i Statstidende og hvad ikke.

Man kan da spørge, hvorfor dette sker, hvad Hensigten er. Jeg maa maaske i denne Forbindelse minde om, at der i de Bemærkninger, der i Fjor ledsagede Lovforslaget, udtaltes, at

„det rigtige efter Ministeriets Opfattelse vilde være, at alle Bekendtgørelser, som er af almindelig Interesse for Offentligheden, optoges i den til offentlige Bekendtgørelser bestemte Tidende“.

Altsaa: alle Bekendtgørelser, der har almindelig Interesse for Offentligheden — det er et meget vidt Begreb, og paa Baggrund af denne Programbemærkning har man jo Lov at tvivle om, at de Indskrænkninger, der er foretaget, vil være varige. Efter denne Retningslinie, den klare Linie, som det hed i Bemærkningerne til Lovforslaget, maa man vel tværtimod regne med, at Lovforslaget betegner et første Skridt paa en ny Vej, altsaa i Virkeligheden kun er for en Begyndelse at regne.

Det har ikke manglet paa Indsigelser over for det foreliggende Lovforslag, hverken fra Pressens eller fra Erhvervslivets Side. Der har under de Behandlinger, som Lovforslaget har været Genstand for tidligere, været rettet en Række Henstillinger til de

respektive Udvalg, baade fra Fondsbørsen, fra Industriraadet, fra Brandforsikrings-selskaber og fra adskillige andre, men jeg maa maaske have Lov til at minde om, hvordan man i Bemærkningerne i Fjor affandt sig med visse Betæneligheder, der allerede da var kommet til Orde fra visse Sider. Det hed i disse Bemærkninger:

„... for saa vidt der har været udtalt Frygt for, at nogle Institutioner fremdeles vil anse det fornødent at lade Bekendtgørelser af de omhandlede Arter optage i den private Dagspresse foruden i Statstidende og derved paaføres forøgede Udgifter, bemærkes, at Trangen til at lade Bekendtgørelser som de omhandlede optage tillige i den private Dagspresse uden Tvivl lidt efter lidt vil ophøre, naar det bliver fastslaaet, at alle Bekendtgørelser, som er af Interesse for Offentligheden i Almindelighed, er at finde i Statstidende; men med Hensblik paa en Overgangstid henledes i øvrigt Opmærksomheden paa, at en dobbelt Bekendtgørelse som den foran omhandlede som Følge af Statstidendes billigere Takster meget vel kan blive endog mindre bekostelig end en enkelt Bekendtgørelse i et privat Dagblad, naar man vælger den Fremgangsmaade, som f. Eks. anvendes af Finansministeriet, som i Statstidende lader optage visse udførlige Bekendtgørelser og samtidig i private Dagblade lader optage en kort, men iøjnefaldende Henvisning.“

Disse Bemærkninger, som var knyttet til Lovforslaget ved dets Fremsættelse i forrige Omgang, vakte bl. a. inden for Erhvervskredse en ikke ringe Opmærksomhed, idet man faktisk her i et ministerielt Dokument paa ret utilsløret Maade opfordrede til at gaa uden om eller, om man vil, boykotte den almindelige Dagspresse.

Naar man paa denne Maade i Bemærkningerne til et Lovforslag og gennem selve Lovforslaget lægger ud mod Pressen, skulde man tro, at der maatte være en alvorlig saglig Begrundelse for selve Forslaget. Men Forholdet er ikke desto mindre det, at Lovforslaget ikke imødekommer noget Ønske fra Erhvervslivet eller fra Institutioner; tværtimod betyder det for de tvangsindlagte Annoncører en ekstra Beskatning, fordi en Indrykning i Statstidende i Almindelighed ikke vil kunne fritage dem for i deres egen og først og fremmest i Publikums Interesse tillige at annoncere i den almindelige Dagspresse. Heri ligger yderligere, at Lovforslaget ikke, som den højtærede Statsminister synes at mene, imødekommer noget Krav,